

Helix Precicion P400

Vahvistin on pakattu litteään ja näyttävään pakettiin ja kannessa on suurikokoinen kuva itse vahvistimesta ja kokonaisuus henkii arvokuutta. Pakkauksesta löytyy tietoina vahvistimen malli ja kanavamäärä, sekä melko kattavat tekniset tiedot sekä antotehot. Paketti itsessään on hyvin ohutta pahvia, mutta sisällä olevat tarkat styroksi suojat pitävät kokonaisuuden kasassa ja tarjoavat erittäin hyvän kuljetussuojan vahvistimelle. Tämä on kuin malliesimerkki siitä, kuinka järkevästi voidaan toteuttaa kestävä tuotepaketointi sortumatta ylilyöntheihin. Paketista paljastuva vahvistin on rakenteeltaan hyvin litteä ja melkoisen painava. Runko on mustaksi eloksoitua alumiinia ja päällikantta hallitsee irrotettava pleksikansi, jonka läpi täsmällisen tarkkoja sisuskaluja voi ihailla. Pleksikanteen on myös merkitty selkeästi molemmista päädyistä löytyvien kytkentäliittimien merkitys. Virta- ja RCA liittimet löytyvät toisesta päädyistä ja niiden vastakkaisesta päädyistä löytyvät kaiutinjohdot löytyvät säätimien seurasta. Rakenne on rungon osalta tukeva ja jämähän oloinen, mutta kansi on kuin eri laitteesta. Upeat sisuskalut ovat kyllä mukavasti näkyvillä, mutta niiden suojana oleva pleksi on ohutta ja kiinni kuoressa vain kahdeksalla ruuvilla pitkien sivujen reunoilta. Pleksi rämisee helposti kopauttamalla ja kokonaisuutena se antaa vahvistimesta hieman halvan vaikutelma, joka riitelee komponenttien laadun ja näyttävän sisäisen kauneuden kanssa. Mukana paketissa seuraa johtojen kiristämistä varten tarkoitettut kuusiokoloavaimet ja vahvistimen kiinnitysruuvit. Ohjeistusta kuluttajalle tarjoillaan englanniksi ja saksaksi ja ohjeistus on suppea. Suotimien toiminnasta löytyy informaatiota, mutta kaikki kytkentää helpottavat kuvat loistavat poissaolollaan. Vahvistimen sisältä löytyvä virtalähde poikkeaa tusinatarastaa ollen hivenen laadukkaampi ja ne on peitetty tyylikkällä metallikuorilla. Hakkuriosassa transistoreja löytyy kahdeksan kappaletta ja muut osat on toteutettu pääosin pintaliitoskomponenteilla. Pääteasteesta löytyy 16 kappaletta Helixin leimaamia metallikuorisista transistoreja, jotka on sijoitettu siisteihin riveihin kiinnitettyinä erilliseen metalliprofiiliin, josta lämpö siirtyy itse kuoreen. Sisäistä tuuletinta ei ole. Piirilevyn osat ovat pääteasteen osalta pitkälti pintaliitoskomponentteja. Piirilevy itsessään on laadukas, eikä juotosvirheitä havaittu. Etuaste on sijoitettu piirilevylle hajanaisesti. Kondensaattorien kapasitanssi on riittävä ja ne ovat laadukkaita. RCA liittimet ovat mekaanisesti tukevat ja ne on juotettu piirikortille. Potentiometrit ja kytkimet ovat suljettuja ja laadukkaita. Muut liitinterminaalit ovat kelvollisia. Tehoa vahvistimesta lähtee hyvin ja ilmoitettua reilusti enemmän. Neljään ohmiin mitattiin 150 wattia kanavaa kohden. Kahteen ohmiin saatiin 225 wattia, kun valmistaja ilmoittaa vastaavilla kuormilla 110 ja 175 wattia. Siltakytkettynä kaksikanavaiseksi tehoa saatiin 298 wattia kanavalta, joka taas puolestaan jäi hieman luvutusta 350 watista. Virtaa kului parhaimmillaan 86 ampeeria, mikä on antotehoon nähden kohtuullista. Jakosuotimet omaavat hyvän portaattoman säätövaran välillä 15 Hz - 4 KHz ja myös kaistanpäästösuodatus löytyy, joten käyttömahdollisuudet ovat laajat. Mittausarvot ovat kauttaaltaan hyvät ja Helix on erinomainen vahvistin laatu- ja tietoiselle.

HYVÄ
OSTOS!

TEKNINEN KOKONAISSUUS:

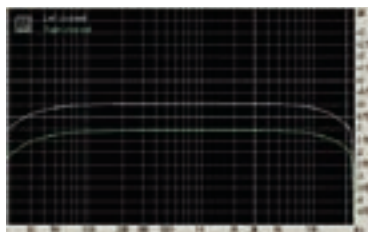
★	★	★	★	★
Huono	Välttävä	Tyydyttävä	Hyvä	Kiitettävä

ULKOKASU JA VIIMEISTELY:

★	★	★	★	★
Huono	Välttävä	Tyydyttävä	Hyvä	Kiitettävä

OHEISMATERIAALI:

★	★	★	★	★
Huono	Välttävä	Tyydyttävä	Hyvä	Kiitettävä

Suositusihinta 499 euroa
Ilmoitettu teho ..4 x 110 / 2 x 350 W RMS
Maahantuojat Audioimport
Puh 040-7290346
Internetissä www.audioimport.fi

KUUNTELUARVIO, TASO -38 DB

Subbasson taso jää vaatimattomaksi verrattuna etupäähän, joten etupään tasoa piti laskea taajuustasapainon saavuttamiseksi. Bruce'n alku on ilmava ja rauhallinen. Bassopää on niukka, hyvässä mielessä. Ei mitään ylimääräistä ja saundi pysyy nipussa. Mikolla midipää tuntuu hieman voimakkaammalta kuin edellisellä, mutta sävyjä tulee paremmin. Jorma on miehen kuuloinen, hänen ympärillään on ilmaa ja tilaa. Oikein hyvä! Mutta lauluäänien matalat kouraisut eivät täysin välity. Subbasson integroituu koko ajan niin hyvin, että vähän väliä käy käy tasonsäädöllä tarkistamassa, että olihan sitä siellä mukana. Klassisella viuluissa on ideaa, eikä diskantit missään kohdassa kihahda, saundi on siis kohdillaan, eikä liioittelua esiinny. Sellot ovat mukana hyvin jämkästä. Rajaton paljastaa stereokuvan olevan muuta edempänä ja aika leveänä. Syvyyserot muodostuvat helpon oloisesti, aika hifistyneitä piirteitä! Mieslaulajien matalat tulevat todella tiukasti ja niukasti, taas tuntuu kuin subbasson tasoa pitäisi nostaa. Välillä pikkaisen s-äänteet sihahtelevat liioittelevasti, ei pahasti, mutta asian huomaa. Hyvä esitys joka tapauksessa, koska kappale tuli kuunneltua loppuun. Aerosmithin alku on hieman raaka ja kun bassopotku tulee mukaan kuvioon, se on todella tiukka ja tarkka, aivan huippu tässä ryhmässä, tätä minä arvostan. Junior Wellsin tiukkuus ja tarkkuus loistavat nyt! Bassopää pysyy erittäin hyvin kontrollissa. Tämä vahvistin ei osoittanut mitään ongelmia Hipon pitkän bassonnuotin jälkeisessä potkussa, vaan se toistui oikein mainiosti. Rammsteinin alku järähtää oikein huolessa ja koko bändin veivaus toimii oikein dynaamisesti. Rammsteiniä jää myös kuuntelemaan, ylitettävässä kova äänenvoimakkuus saundiin tulee raakuutta. Lynyrdin None Of Are Freen potku sopii aivan täydellisesti tälle vahvistimelle, joka kaivaa siitä hyvin voimaa, tarkkuutta ja sävyjä. Last Rebelin alun iso rumppu suorastaan yllyttää kokeilemaan kovemmalla ja kovemmalla. Nyt ei tule mössöä, vaan homma on tiukan kuloista koko ajan. Ja taas kun unohtuu kuuntelemaan pidempään, päästään ensimmäistä kertaa siihen, kun sähköbasistinkin lähtee mukaan ja kylläpä on maukkaan kuloista. Metallica potkii heti alusta alkaen todella tukevasti ja alun menossa on pientä pursketta, mutta kylläpä lahkeet heiluvat hyvin, tulee siis matalaa sekä midia kunnolla. Tuuplabasarit tuntuvat ja erottuvat hienosti, mutta testissä käytetyn kovan äänenvoimakkuuden yläpuolella äänensävy kiristyy ja diskantit alkavat ärsyttää. Mutta harvalla vahvistimella edes viitsii kokeilla moista. Lynyrdin akustisella voi subbasson tason jättää "Metallica-asentoon" homman kuitenkin kuulostamatta turhan paksulta. Toccata ja ruuvit kaakoon. Midit yrittivät toistaa vielä aika mataliakin. Subbasso tekee mitä pitääkin tiukalla menolla, tällä ei homma selvästikään karkaa matalilla. Yläpään kireys vain alkaa ärsyttämään. Toccata tuli kuunneltua kokonaan, eikä ainakaan bassopäästä löydy huomautettavaa. Janitan saksofonin erottelu heti alussa hämmästytti positiivisesti. Nils avautuu kanssa hienosti, tätä on ilo kuunnella ja saundista ei löydy huomautettavaa testin määrittämässä äänenvoimakkuuden rajoissa, sitten kun ne ylitetään, tulee kuvioon mukaan yläpäähän raakuutta ja sekin vielä lähes siedettävissä rajoissa. Kolmas vahvistin jota halusi kuunnella pidempään. Muut ovat DLS ja Genesis. Tämä vahvistin ei ole ihan optimaalinen diskantille, mutta muuten todella kelpo peli.

Ääneton sammutus ja käynnistys, loistavaa! Mutta vastapainona pieni laturihäiriö, johtusikohan RCA-liittimien pienestä kontaktipinta-alasta, kun liittimiä ei saanut ihan pohjaan työnnettyä.

Arvosana 9, tässä vaiheessa jaetulle toiselle sijalle DLS:n kanssa! Vahvistin lämpeni pohjasta huomattavan paljon, joka tulee huomioida asennuksessa. Toisaalta kuuntelu oli testin tähän mennessä pisin, koska tätä jaksoi kuunnella. Jakosuotimien asettaminen kohdilleen aivan täysin mahdollista ilman mittauksia. Onneksi käyttössäni oli taajuusvaste mittari, muuten usko olisi loppunut subbasson jakosäädön asetuksessa. Alueet säädöissä ovat suuret: 15-400 hertsia ja säätö vaikuttaa vielä olevan logaritminen, eikä lineaarinen. Isot virtaliittimet, jotka kyllä sitten vaativat holkkien käyttöä kennon kontaktiin.